

PIERŚCIENIEC (1) *sb m*

Pierwsze i drugie e jasne.

sg [G pierścieńca.] ◇ I pierścieńcem. ◇ [pl G pierścieńc(o)w. ◇ D pierścieńc(o)m. ◇ A pierścieńce.
◇ du N [cum nm] pierścieńca.]

Sł stp: pierścieniec, pirścieniec, Cn, Linde brak.

Kółko metalowe (najczęściej z drogiego kruszcu):

a. *Ozdoba noszona na palcu:* [Ia dziewczką/ gdy niemam/ ani złotą/ ani pierścieńcá [weil ich nicht golt habe/ weder ringe] chcę wždy. W.M. fwey nauki nieco dárować/ zwłáftzá to com sie náutzyła *Wokabul 1539, Y*; Chcećieli tedy wy takową wierność y powinowactwo/ iedno drugiemu okazować y czynić/ na to sobie dáita pierścience/ (albo iesly pierściencow niemaią) dáita sobie ręce. *UstKościel 172; 9 pierścieńców pozłożonych InwMieszcz 1576 nr 208.*]

Przen:

Zwrot: »[kogo] swym pierścieńcem sobie poślubić«: [Maryja] odpowiedziała mowiątz/ iżeby iuż bogu czyłtoftz flubila [...] ontzi mię fwym pierścieńcem sobie poślubil/ fwy^m połagiem ofięgnął mie sobie *OpecŻyw 3v.*

b. *[Ozdoba przy szacie:* [Facies et duos anulos aureos, quos pones] in summitatibus rationalis [...] que e regione sunt superhumeralis [...] et postercora eius aspiciunt aby ku zadnijm pyerfzczencom obroczone byly/ czvfz drugie dwa pyerfzczenca *TomZbrudzBrul Ex 28/26.*]

Cf **PIERŚCIEN**